

Počasi je stopil duhovnik iz cerkve, mimo Križanega, ki mu ni očital, gledal ga je z neznanim mirom v očeh; mimo vrvi zvonov in stal pred materjo in sestro.

Tujec je obstal in pogledal s poniglavom pogledom obe ženski.

»Saj Vas spremim jaz,« je omenil in spačil v čudnem smehu usnice.

»Vem,« je dejal duhovnik. »Nazaj gredé bi bil sam. Pot je samotna, ženske se bojijo... Pojdite naprej, mi bomo šli za vami.«

Človek je molče stopil po vasi; šel je naglo, zdelo se je, da se mu treseta glava in roké. Zvonček se je lahko cingljaje oglasil vsakih par sekund. Hiše so spale v miru, le okna so gledala kot splašene in začudene oči. Dolgi prameni svetlobe so se pregibali po temnih stenah, ležali in izginjali ter se porajali znova.

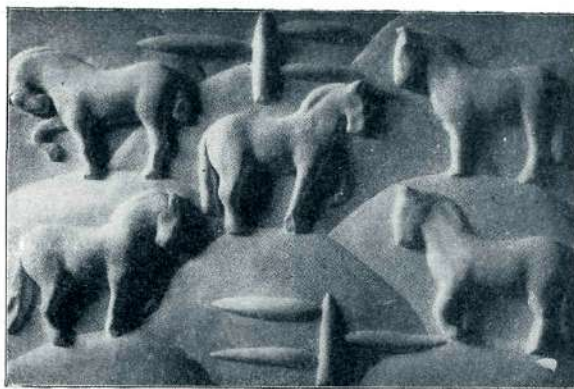
Ko so se izmotali iz ovinkov ulic in voglov hiš, so stali na beli ozki cesti. Na desno in na levo so se vlekli beli, iz suhih kamnov zloženi zidovi. Za njimi so rasle tik ob cesti oljke z vejami, kakor da so se zdajci splašile iz spanja. Tik ob cesti je na groblju samevalo popačeno smokvino drevo, podobno pohabljenču, ki prosi vbogajme. Z zrakom je prihajal vonj, ki so ga vdihavala pljuča kot mazilo. Iz dalje je bilo slišati enakomerno in turobno regljanje žab. Daleč za obronki holmov je sijala svetloba, kakor da se vidi odsev žarometov ali plavžev.

Suha in trda cesta je odmevala. Šimen je hotel moliti. Ni mogel. Za seboj je slišal pošepetavajočo molitev matere. Sto predstav ga je motilo.

Gledal je človeka, ki je šel pred njim. Ta je v desnici nesel svetiljko. Njegova senca je padala na levo stran; dolga in črna je segala čez ves zid, čez drevesa in polja in je izginjala nekje v daljavi belih skal, ki so svetile kot razpeto perilo iz mraka. Njegovi koraki so bili podobni vojaškemu maršu.

Kje je videl tega človeka? Ali ga je videl samega, ali ga je srečal korakajočega v črnih skupinah? In če ni bil on, — saj so si podobni kakor brat bratu — eden izmed njih je. Ne kloni glave pred Zveličarjem, pokonci jo nosi kakor da koraka na čelu čete.

»Sodiš, sodiš!« je opominjalo vanj, da se je preplašil misli. »Bojiš se in si ustvarjaš

Keramična šola Fr. Kralja, pečnica

sence, ki so ničvredne, da bi se izognil svoji dolžnosti...«

Posluhnil je. Za njim je šla mati z opotekajočimi se stopinjami in šepetala molitev. Zdelo se mu je, da v polmraku za njegovim hrbtom zastaja. Ozrl se je prvič in še enkrat.

»Le ne maraj zame!« je mati uganila njegovo misel. »Saj te dohajava.«

Sestra ni molila. Šla je poleg matere, vendar ji je za pol koraka zaostajala. Ozirala se je skrivaj na strani; neprestano se ji je zdelo, da se bodo sence zagnile za njo...

»Bog ve, kaj mislijo njene dekliške misli?« je pomislil brat. »Koliko jih je, ki so objele tujca in naredile greh. Kaj bi ona storila? Ženske so nerazumljive v dobrem, nerazumljive tudi v slabem.«

Cesta se je dvignila v ostrem ovinku, pod bregom je temnila ozka jezerska gladina. Glasovi žab, ki so čepele med ločjem, so bili glasnejši. Zid je izginil, polja ni bilo več, ne drevja. Med skalami je rastlo nizko redko grmovje, podobno skrčenim prstom od bolesi razbičanega človeka.

Še en ovinek, pred očmi se je prikazala temna črta borovega gozda. Jezero je izginilo v ozadju, glasovi žab so se oddaljili in utihnili. Cesta je zavila med borovce, ki so bili sprva redki, pozneje gosti in so iztezali veje daleč nad nočne potnike.

Pot ni več tako odmevala pod koraki, bila je mehkejša in temnejša, da jo je oko jedva razločilo in noga ni zablodila med debela. V gozdu je bila neznana tihota; nekaj grozopolnega je velo iz njega. Telo je občutilo hlad vlage, nemira in bojazni.